

Dupkáč chce spať

 Dupkáč nemohol zaspáť, a tak chodil po nore sem a tam. Všetkých rušil!

„Tak už dosť!“ napomínala ho jedna zo sestričiek. „Robíš strašný rámus!“

„Už je polnoc!“ zívla ďalšia. „Je veľmi neskoro!“

„Zobudil si ma!“ pridala sa tretia. „Prestaň už chodiť hore-dolu!“ hnevvala sa štvrtá. Aj ocko s mamičkou sa na ten hluk prebudili a vošli do detskej izby.

„Skús čo najskôr zaspáť, Dupkáč,“ dohovárala mu mama a vrátila sa do spálne. Na druhý deň ich totiž čakalo veľa práce, preto sa všetci museli dobre vyspať!

Zajačik sa uložil, ale veru nie a nie usnúť. Potichučky vstal a vyšiel z nory. Na nočnej oblohe sa jagali tisíce hviezd. Bol to priam rozprávkový pohľad.

„Mama mi radila, aby som zaspal,“ pripomínal si Dupkáč. „Ale kde ten môj sen je? Idem ho pohľadať!“

A vybral sa na cestu, ešte k tomu uprostred noci! Stretol starú myš a spýtal sa jej, či niekde nevidela jeho sen.

„Nič také som nestretla!“ odvetila myš. „A ani neviem, ako taký sen vyzerá!“

Dupkáč sa pobral ďalej. Zbadal ďalšiu myš, celkom zaujatú čistením svojho kožúška. Neprihovoril sa jej, no ani v jej blízkosti nespozoroval nijaký sen.

Došiel až k rybníčku. Na brehu spala kačica a pod zloženými krídlami sa k nej túlili malé kačiatka. Ale sen nikde nevidel. Zajačik sa dostal až k dutému pníku, v ktorom pochrapkávali veveričky. Sen však nebol ani tam.

„Prešiel som celý les,“ hundral Dupkáč, keď sa vrátil domov. „Som unavený, ale sen som nikde nenašiel...“

Nevedel, čo ďalej robiť, a preto sa uložil na svoje lôžko z lístia a zatvoril oči. Premýšľal o kačiatkach, ktoré sa túlili k mamičke, o veveričkách ležiacich v dutom pníku... A premýšľal aj o večernom božteku od mamičky a o sestričkách, ktoré spokojne oddychovali jedna vedľa druhej...

A ani sa nenazdal a zaspal.

Nemalo cenu hľadať sniček tak ďaleko, drahý Dupkáč. Sen sa zvyčajne skrýva tam, kde panuje pokoj.

Lekcia sebadôvery

„Prepánakráľa!“ povzdychla si myška Olívia a posadila sa vedľa doktora Dawsona pred kozub v byte na Baker Street u detektíva Basila.

„Čo sa stalo?“ opýtal sa doktor Dawson.

„Čo sa stalo?“ opakovala po ňom Olívia vyčítavo. „Vy ste zabudli? Môjho otca uniesol ten prekliaty prešibaný netopier.“

„Samozrejme, moja drahá, že som nezabudol,“ ubezpečil ju doktor Dawson. „Chápem, že ste pre to tak veľmi rozčúlená.“

„Veľmi rozčúlená?!“ vykrikla Olívia zlostne. „Som taká nazlostená, ako to len vôbec ide!“

„Ale teraz sme už u Basila, a to je ten najlepší detektív na svete. Sama ste to vraveli,“ pripomenul jej Dawson.

„Ale čo keď nám nedokáže pomôcť?“ povedala Olívia.

„A prečo by nám nemohol pomôcť?“

„Počuli ste ho predsa! Nemám čas zaoberať sa stratenými otcami,“ citovala presne detektívove slová.

„On to tak nemyslel,“ utešoval ju Dawson. „Zrejme má rozrobený nejaký prípad. Možno sme prišli v nevhodnej chvíli. Ale nech sa stane čokoľvek, moja drahá, snažte sa ovládať.“

„Viem, že sa mi snažíte pomôcť, doktor Dawson,“ povedala Olívia čo najzdvorilejšie, „ale naozaj neviem, či sa dokážem ovládať. Môj otec je ktoviekde a ja ho jednoducho musím nájsť!“

„Máte pravdu,“ povedal Dawson. „Musíte ho nájsť. A musíte Basilovi pomôcť, aby ho mohol vypátrať. A aby ste mu mohli pomôcť, musíte mať jasnú hlavu. A dokážete mať jasnú hlavu, keď sa prestanete ovládať?“

„To asi ťažko,“ pripustila Olívia neochotne.

„Dokážete myslieť logicky, keď ste rozčúlená?“ opýtal sa Dawson.

„No... asi nie,“ povedala Olívia.

„Dokážete pomáhať veľkému myšiemu detektívovi, aby mohol zachrániť vášho otca, keď máte hlavu plnú starostí?“ opýtal sa Dawson.

„Nie!“ Olívia sa odmlčala, keď jej došlo, čo jej chce Dawson povedať.

„Nie, nedokážem. Musím zachovať pokoj a rozvahu – už kvôli otcovi. Trápiť a strachovať sa môžem neskôr – ale teraz sa musím správať ako detektív – ako Basil,“ dodala sebavedome.

„To je ono, mladá dáma. To sú najmúdrejšie slová, aké som doteraz od vás počul.“ riekol Dawson.

Doktor sa na Olíviu povzbudivo usmial. „Keď sa budete držať tohto predsavzatia, isto otca čoskoro nájdete.“

A vzápätí do miestnosti vošiel Basil. „Samozrejme, že ho nájdeme! Za to vám ručím svojou povestou. Vášho otca nájdeme, akože sa volám Basil!“ zneli jeho slová.

Olívia sa usmiala. Vedela, že na Basila je spoľahnutie.

Kto je najlepší?

Toulouse a Berlioz sa vykradli von z domu pani Poriadnej. Za nimi sa niesla Mária ako pravá dáma a švihala okolo seba bielym chvostíkom. Ale ani ona neodolala a vyskočila bračkovvi Toulousovi na chrbát, keď to čakal zo všetkého najmenej.

„Počkejte na mňa,“ vykrikol druhý braček Berlioz a skočil na svojich dvoch súrodencov. Mária radšej utiekla, ale Berlioz s Toulousom začali zápasit' v listí.

„Porazil som vás oboch,“ vystatoval sa kocúrik Berlioz. „Som z vás najsilnejší.“

„Vážne?“ podpichoval ho Toulouse. „Keď si taký dobrý, tak schválne, vylezieš až hore na ten starý dub?“ Zdvihol bradu a ukázal na vysoký strom nad ich hlavami.

„Bez všetkého,“ povedal Berlioz. Pohotovo vyskočil na najnižší konár a začal sa šplhať hore.

„Dávaj pozor!“ volala naňho Mária. Zdalo sa jej, že sa šplhá príliš vysoko. Čoskoro vyliezol až na najvyšší konár.

„Nerobte si starosti,“ zavolal na nich zhora Berlioz. Bol tak vysoko, že ho nebolo takmer počuť.

Toulouse si olizol tlapku. „Tak dobre, vieš to,“ zavolal na bračeka. „Už môžeš zliezť dolu.“ Berlioz sa však nehýbal.

„Vravím, že už môžeš zliezť dolu,“ opakoval Toulouse.

„Ja... ja nemôžem,“ odpovedal Berlioz. Jeho hlas znel roztrasene. „Nemôžem sa ani hnúť.“ Začal zúfalo nariekať a čoskoro sa k nemu s mňaučaním pridali aj jeho súrodenci.

Netrvalo dlho, otvorilo sa okno na poschodí domu a objavila sa pani Poriadna. Vystrčili aj s Grófkou hlavy von, aby pátrali po príčine toho rozruchu.

„Bože!“ zvolala zdesene Grófká, keď zazrela Berlioza.

„Preboha, čo tam robíš?“

„Ničoho sa neboj, hneď ti bežíme na pomoc,“ ubezpečovala ho pani Poriadna. O pár minút sa obe objavili na dvore. Za nimi rozhnevane dupal komorník Edgar, ktorý niesol dlhý rebrík.

„Vylezieš hore a znesieš ho dolu, Edgar,“ povedala pani Poriadna rázne.

Edgar sa zamračil a popod nos si zahundral niečo o hlúpych mačkách. Ale potom oprel rebrík o strom a začal po ňom stúpať.

Netrvalo dlho a Berlioz bol opäť bezpečne na zemi.

Pani Poriadna sa na Grófkú usmiala. „Edgar je taký dobrák. Pre mačky by urobil všetko na svete,“ povedala sladko. „Až ma z toho dojatia pichá pri srdci.“

